

Beste vrienden,
Zalig Kerstmis !
Gelukkig Nieuwjaar !

Christus is op aarde gekomen als een verlosser, die de mensheid nieuwe hoop kwam brengen. Hij heeft zijn liefde aan de mensen betoond door zijn leven voor hen op te offeren. Wij vieren Zijn geboorte, en mogelijk zijn er nu wel een aantal onder ons die zich afvragen wat wij zelf, op onze beurt, kunnen doen voor onze noodlijdende broeders en zusters ? Zelfs al verrichten we geen ingrijpende wonderen : elke kleine stap die wij zetten telt mee. Vandaag kan het *Werk der Broden* u met gepaste trots meedelen dat uw steun hoop heeft gebracht in het leven van een groot aantal mensen. Dat is alvast een zeer goede reden om feest te vieren !

De 550 vrouwen in zelfhulpgroepen, de 900 kinderen en 55 werknemers in de *Sint-Antoniusschool*, de 50 kinderen in de leprakolonies, 150 kinderen afkomstig uit de stammen in de provincie Orissa, duizenden dorpsbewoners en meer bepaald de vrouwen en kinderen in de dorpen in de omgeving die medische zorg ontvangen, zijn allemaal rechtstreeks begunstigd door uw steun.

Christus of het christendom kennen ze niet zo goed als wij, maar ze weten wel dat wij mensen zijn die geloven in broederlijkheid en die bekommerd zijn om het lot van andere mensen. In naam van hen allen wensen wij u een vrolijk kerstfeest en bidden wij dat vreugde en gezondheid uw deel mogen zijn gedurende heel het jaar 2011.

In deze nieuwsbrief deelt *Sophie de Bergeyck* haar ervaringen in India met ons. Zij heeft twee maanden doorgebracht binnen ons project om een rapport te maken over de manier waarop de vrouwen in de zelfhulpgroepen het onderwijs traject van hun kinderen kunnen ondersteunen :

Het systeem van de zelfhulpgroepen die door het *Werk der broden* worden georganiseerd en aangemoedigd, komt rechtstreeks ten goede aan de kinderen van de deelnemende vrouwen.

Vorig jaar heb ik ontdekt wat het *Werk der Broden* allemaal realiseert voor enkele afgelegen dorpen in de staat *Uttar Pradesh* in India. Het *Werk der Broden* stelt een groot aantal achtergestelde kinderen in staat om naar school te gaan, maar de organisatie heeft tegelijkertijd ook een werking binnen de dorpen waar deze kinderen wonen.

Gedurende twee maanden heb ik alle verschillende mensen geïnterviewd die met de zelfhulpgroepen werken. Zo'n zelfhulpgroep bestaat uit een aantal vrouwen die zich groeperen om hun armoede een halt toe te roepen. Deze vrouwen engageren zich om te sparen, om daarna dan leningen te kunnen geven aan vrouwen binnen hun groep met het geld dat ze gespaard hebben. Ze komen dikwijls bijeen en ze volgen samen ook opleidingen.

Ik heb de leden van de groepen kunnen interviewen met hulp van *Preeti*, een leerlinge van het zesde leerjaar, die uit het lokale dialect vertaalde naar het Engels en omgekeerd. Samen hebben *Preeti* en ik getracht om er achter te komen hoe de vrouwen functioneren, welke de

verhoudingen tussen hen zijn en welke opportuniteiten zich voordoen binnen de zelfhulpgroepen. Ik was echt onder de indruk van de precisie van haar vertalingen en van haar kritische geest en helder verstand. Een vrouw uit het dorpje Tanda zei op een gegeven moment trouwens tegen Preeti : « *Ik zou het zo fijn vinden als mijn kinderen zo goed zouden kunnen spreken als jij. Ik ga ze zeker naar de Sint-Antoniusschool sturen.* »

Het spaargeld wordt door de vrouwen zelf op de bank gedeponeerde.

Wij hebben kunnen vaststellen dat de *zelfhulpgroepen* niet alleen een economische impact hebben, doordat de vrouwen het gespaarde geld gebruiken om het schoolgeld te betalen, toiletten te installeren, een buffel te kopen, enz., maar dat ze ook een gunstige invloed hebben op de responsabilisering van de vrouwen.

Het samenhangingsgevoel tussen de groepsleden wordt steeds sterker. De Indiase vrouwen krijgen hier ruim de kans om over hun bekommernissen te praten. Ze zoeken samen naar oplossingen om de levensomstandigheden in hun dorp te verbeteren. Met de steun van de zelfhulpgroepen aarzelen ze bovendien niet langer om zich ook buiten de groep te manifesteren, zowel in het gezelschap van onbekenden als binnen hun eigen familie.

De uiteenlopende opleidingen die ze krijgen brengen nieuwe thema's aan, of stellen belangrijke kwesties uit hun leven van alledag aan de orde.

De Indiase vrouwen kunnen dat getuigen: « *Wij hebben ons taalgebruik*

verbeterd. Door vragen te stellen, leren wij veel. Wij winnen daar alleen maar bij. Op elke bijeenkomst leren wij iets anders. » (het dorp Heerapur). « *We moeten ons hoofd laten werken, onze mening uitspreken !* » (het dorp Dugawar).

De zelfhulpgroepen maken het de vrouwen ook mogelijk om contacten aan te knopen en te onderhouden met mensen uit andere streken, andere dorpen. De Indiase vrouwen moeten ook hun dorpen verlaten om geld op de bank te deponeren of om opleidingen te gaan volgen. De vrouwen krijgen dus volop de gelegenheid om banden te smeden met nieuwe kennissen, buiten hun eigen dorp. Dat is meteen ook een manier om in contact te komen met nieuwe ideeën.

De verantwoordelijke voor het zelfhulpgroeproject heet *Jena*, en hij is een werknemer van het Werk der Broden. Hij is het die de bijeenkomsten organiseert rond het thema gezondheid (AIDS), hygiëne, onderwijs, alfabetisering, enz.

Het is belangrijk dat wij ons er rekenschap van geven dat dit hele proces van responsabilisering van de vrouwen gedreven wordt door *Jena*. We mogen de gunstige effecten die de zelfhulpgroepen van het *Werk der Broden* bewerkstelligen, niet veralgemenen voor alle zelfhulpgroepen in India. *Preeti* en ikzelf hebben ook leden geïnterviewd van zelfhulpgroepen die door andere organisaties worden geleid, en die om diverse redenen niet allemaal even goed gefunctioneerd hebben. Bijvoorbeeld omdat een deelnemster er vandoor is gegaan met al het spaargeld, of omdat een aantal deelnemers nooit naar de vergaderingen kwamen, of omdat een aantal leden hun leningen niet terugbetaalden, of omdat de vrouwen afkomstig van kasten

Jena houdt de boeken bij. Elk deposito en elke lening wordt geregistreerd. Vrouwen die niet kunnen schrijven tekenen met een vingerafdruk.

Sophie spreekt met de leden van een zelfhulpgroep, bijgestaan door Preeti, leerling van het zesde leerjaar aan de Sint-Antoniusschool.

die blijkbaar te ver uiteenliggen, en om zoveel andere redenen...

Wat Jena in zijn leven heeft meegemaakt, zijn ideeën en zijn manier van denken, hebben een enorme invloed op onze zelfhulpgroepen, de manier waarop ze werken en de wijze waarop de doelstellingen van het *Werk der Broden* (d.w.z. onderwijs voor achtergestelde kinderen) gerealiseerd worden door middel van deze groepen.

Wij hebben ondervonden hoezeer de dorpsbewoners hier op hem rekenen. Maar zij erkennen hun afhankelijkheid van hem wel, en ze schenken hem hun volste vertrouwen. Een Indiase vrouw uit het dorp Harhing Pur heeft het haarscherp verwoord: « *In het begin vertrouwden we hem niet. We dachten dat hij*

ons geld zou pakken en ermee zou gaan lopen. Intussen weten we dat hij zich altijd de moeite getroost om te komen. Wij rekenen allemaal op hem ». De manager van de bank heeft het ons ook gezegd: « *Deze groepen werken goed want ze hebben baat bij hun contacten met Jena. Hij geeft het project op uitstekende wijze de nodige leiding.* » Jena is zich terdege bewust van zijn invloed. Hij heeft ons uitgelegd dat hij de dorpelingen zo goed begrijpt omdat hij zelf in zijn leven gelijkaardige ervaringen heeft gehad.

Sophie

Indiase staten armer dan Afrikaanse !

Volgens de nieuwe maatstaf voor *Multidimensionele Armoede* (MPI), die door het UNDP (*United Nations Development Program*) is ontwikkeld, zijn in 8 Indiase staten, waaronder *Uttar Pradesh*, de personen die in de ergste armoede leven in de meerderheid. In die staten wonen meer arme mensen (421 miljoen) dan in de 26 armste Afrikaanse landen (420 miljoen).

Wereldwijd zijn 33% van alle in armoede levende mensen op aarde Indiërs. Een grotere proportie van de bevolking van India moet het doen met minder dan twee dollar per dag dan in Sub-Sahara Afrika.

In India leven 828 miljoen mensen, dat is 75,6% van de bevolking, van minder dan 2 dollar per dag. 42% van de bevolking leeft onder de nieuwe internationale armoedegrens. 41,8% van

Elke deelnemster heeft een boekje. Wat zijn ze trots !

de plattelandsbevolking geeft per maand slechts 447 roepies (8 euro) uit aan levensnoodzakelijke behoeften zoals voeding, energie en kleding.

Bestaat de kans dat deze mensen ooit uit de armoede zullen kunnen ontsnappen? Zullen zij altijd arm blijven of zullen komende generaties zelfs nog armer worden? Hoe kunnen zij een beter leven hebben? Deze vragen komen ons vaak voor de geest. Wij zijn hier voortdurend in contact met de realiteit, zodat wij goed inzien hoe langzaam ontwikkelingsprocessen kunnen verlopen.

Er worden aanhoudend inspanningen geleverd door de Indiase regering om deze armoedecijfers te verlagen. Jammer genoeg wordt het merendeel van de projecten die de regering helpt opstarten, gemanipuleerd. In India is de corruptie alomtegenwoordig en diep geworteld, en alle middelen belanden in de zakken van oneerlijke mensen. De toekomstige ontwikkeling van de mensen die hier in armoede leven is hoogst onzeker, omdat ze geen toegang hebben tot behoorlijk onderwijs. Degenen die geld en invloed hebben sturen hun kinderen naar de universiteit, bezorgen hen een betrekking door de juiste mensen om te kopen, enzovoort. Als de volgende generatie eenmaal een goede positie heeft, zal ze haar best doen om dit onrechtvaardige, corrupte systeem in stand te houden.

Er zijn enkele sociale organisaties als het *Werk der Broden*, die veranderingen kunnen aanbrengen in het bestaan van mensen die in armoede leven. Getuige daarvan het verhaal van *Savitri*, één van de mensen die het *Werk der Broden* heeft kunnen helpen dankzij het systeem van de *zelfhulpgroepen*.

Het leven van de kinderen verbeteren... dat is een voortdurende zorg voor het *Werk der Broden*.

Savitri is afkomstig uit één van de dorpen waar het *Werk der Broden* operationeel is. Zij en haar man *Lakhmi* hebben twee kinderen: *Nitin* en *Vipin*. Zij beschikken slechts over een klein lapje grond. *Lakhmi* is analfabeet en heeft geen kwalificaties, zodat hij niet aan werk geraakt. Elke dag van zijn leven was een gevecht om te overleven. *Savitri* kon haar kinderen vaak een hele dag niets te eten geven. Onze sociale werkers ontmoetten haar op een moment dat ze de wanhoop nabij was. Zij hebben haar toen voorgesteld om zich aan te sluiten bij een *zelfhulpgroep*. Ze weigerde echter, omdat ze geen 40 roepies (0,60 euro) per maand kon sparen. *Jena*, onze sociale werker, heeft haar toen geholpen en haar overtuigd om toch mee te doen. Uiteindelijk is *Savitri* dan toch lid geworden van een zelfhulpgroep. Na een jaar hebben de sociale werkers haar de raad gegeven om een lening aan te vragen bij de groep en met het geld een buffel te kopen. Ze heeft 15.000 roepies (250 euro) geleend en de investering gedaan die haar was aanbevolen. Enkele maanden later heeft haar buffel een kleintje gekregen dat ze kon verkopen, en vanaf dat moment kon *Savitri* ook buffelmelk verkopen. Nu beschikt *Savitri* over een inkomen van 5 euro per dag, en dat volstaat om haar gezin te onderhouden. *Savitri* had nog een andere droom: ze wilde haar kinderen, *Nitin* en *Vipin*, naar school laten gaan. Ze heeft haar beide kinderen intussen ingeschreven bij de *Sint-Antoniusschool*. Onlangs heeft ze bovendien verbeteringswerken kunnen laten uitvoeren aan haar woning. Ze is nu een gelukkige vrouw.

Vandaag is het *Werk der Broden* actief in de levens van 550 vrouwen als *Savitri*. Elk van hen heeft een mooi verhaal te vertellen, met een happy end, want ze leiden nu allemaal een nieuw leven, met grotere vrijheid.

BIC/SWIFT : BPOTBEB1 — **IBAN** : BE 36 0003 0002 9181
(Fiscaal attest, 30€ min.)

Werk der broden vzw, A. Delzennestraat 9, 7800 Aat.
<http://www.WerkDerBroden.org>